

Özet

2005 yılından itibaren Afrika'da diplomatik misyonunu arttırmaya, Türkiye'yi kitada daha görünür kılmıştır. Bu da uluslararası camiada "Türkiye, Afrika'da ne yapıyor?" sorusunu gündeme getirmiştir. 2020 sonrasında dünyanın Afrika'yla ilişkileri çok farklı noktalara erişmiştir. Buna en iyi hazırlanan ülkeler arasında Türkiye de yer almaktadır.

Türkiye, Batılı sömürgeci devletlerin etkisi devam ettiği için Afrika'ya 1960'lı yıllara kadar ilgilenememiştir. Türkiye'nin kitaya dönüş yapması, yeni sömürgeciliği devam ettiren büyük güçler tarafından istenmemiştir. 1990'lı yıllarda Türkiye'nin açılım eylem politikası başarılı olmamıştır. 2008 yılında Afrika'da diplomatik misyon sayıları artmaya başlamıştır. 2008 öncesinde Türkiye'nin insan kaynağı ve maddi kaynak bakımından yeterli olmadığı için yeni elçilikler açamayacağı iddiası mevcuttu, ancak 2009 yılında 12 olan büyükelçilik sayısı 2022 yılında 44'e yükselmiştir. Türkiye, kitada en çok elçiliğe sahip dördüncü ülke konumundadır.

Türkiye, Afrika'ya açılmayı başardıktan sonra her yerde faaliyet göstermeye başlamıştır. Bu ilgi, geniş bir tabana ve birçok sektöre yayılmıştır. Bunun daha da ileriye taşınması için Türkiye'de Afrika uzmanlığının geliştirilmesi son derece önemlidir. Bilhassa Afrika sömürgecilik tarihinin kutadaki sonuçlarının çok iyi bilinmesi ve buradan hareketle bir yol haritasının belirlenmesi gerekmektedir. Afrika'da imajı artan ve azalan devletlerle ilgili ciddi bir değerlendirilmenin yapılması, Türkiye'nin gelecek politikalarına yön verebilmesi için yerinde bir strateji olacaktır.

Türkiye'nin Afrika Siyasetinde Diplomatik Kabiliyeti

Prof. Dr. Ahmet KAVAS - Büyükelçi (E)

Osmanlı Devleti'nden kalan miras sebebiyle Afrika denildiğinde akıllara öncelikle Mısır ve çevresi gelmekteydi. Özellikle 1960'lardaki bağımsızlık sürecine kadar Afrika'nın kapısı adeta Türkiye'ye kapatılmıştı. Bunun sebeplerinden biri, Türklerin tarihte Afrika'ya ciddi katkılar yapmış olmasıydı. Eğer Türkiye kıtaya geri dönerse, bu durum sömürgeci düzeni ve yeni sömürgecilik politikalarını tehlikeye sokacaktı. Bu nedenle, başta Avrupa'daki sömürgeci güçler olmak üzere birçok aktör Türkiye'nin Afrika'ya yeniden dönmesini istememiştir.

Tüm bu engellemelere rağmen Türkiye, 1926 yılında Etiyopya'da ilk büyükelçiliğini açmıştır. Daha sonra Mısır, Libya, Tunus, Cezayir ve Fas gibi Osmanlı Devleti'nin tarihsel olarak etkili olduğu ülkelerde diplomatik misyonlar kurulmuştur. Ancak 1960'lı yıllarda, zaman zaman Somali, Tanzanya ve Gana gibi ülkelerdeki elçiliklerimiz kapatılmıştır. Bu dönemde Afrika'daki toplam diplomatik temsilcilik sayısı 12'yi geçmemiştir. 2005 yılına geldiğinde Türkiye'nin Afrika'ya yönelik politikası, Afrika Birliği'yle işbirliği çerçevesinde yeni bir boyut kazanmıştır.

Türkiye'nin Afrika'ya yönelik açılım ve eylem planı, diğer kıtalar arasında herhangi bir ayırım gözetmeden bir açılma politikası benimsemesiyle dikkat çekmektedir. Afrika Kıtası, bu politikayı hem kendisi önermiş hem de kıta dışındaki ülkelerin ilgisini çekmeye çalışmıştır. Özellikle 1970'ler ve 1980'lerde, Afrika'ya yönelik bir açılım fikri gündeme gelmiştir. 1990'larda da benzer fikirler tartışılmış, ancak bu planlar, birkaç basılı broşür ve sınırlı girişimlerle kalmıştır. Bunun en büyük sebebi, bu tür girişimlerin büyük maddi kaynaklar gerektirmesi ve o dönemin Türkiye'sinin Afrika'da onlarca büyükelçilik açabilecek imkânlarla sahip olmamasıydı. Ancak 2005 yılında Afrika'ya yeniden açılma kararı alınmış ve 2008 yılında bu kararın en önemli ayaklarından biri, diplomatik misyonların sayısını artırma hedefiyle somutlaşmıştır.

2009 yılından itibaren Türkiye'nin Afrika'daki büyükelçiliklerinin sayısı ciddi bir artış göstermiştir. 2012 yılında bu rakam 12 iken, 2022 yılında 44'e ulaşmıştır. Bugün Türkiye, Afrika kıtasında 44 büyükelçiliğiyle diplomatik misyon açısından dördüncü sırada yer almaktadır. Karşılaştırmak gerekirse Çin'in kitada 52, Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) 50, Fransa'nın ise 45 büyükelçiliği bulunmaktadır. Türkiye'nin bu başarısı, kıtanın %95'lik bir yüzölçümünü ve yaklaşık 1 milyar 450 milyonluk nüfusun büyük bir kısmını kapsayan bir diplomatik erişim anlamına gelmektedir.

Türkiye'nin Madagaskar dışında Seyşeller, Komorlar, Mauritius (Île Maurice), São Tomé ve Príncipe, Yeşil Burun Adaları (Cabo Verde) gibi ada devletleri ve birkaç küçük kara devleti olan Orta Afrika Cumhuriyeti ile Ekvator Ginesi gibi ülkelerde büyükelçilikleri bulunmamaktadır. Bu eksikliklere rağmen Türkiye'nin Afrika'daki nüfuz alanı ve diplomatik varlığı, bölgedeki toplam nüfusun büyük kısmına hitap eden bir güç hâline gelmiştir.

Diğer yandan Ankara'da 38 Afrika ülkesinin büyükelçiliği bulunmaktadır. Bu, Türkiye'deki yabancı diplomatik misyonlar arasında en kalabalık grubu teşkil etmektedir. Afrika, siyasi ve ekonomik anlamda keşfedilmeyi bekleyen büyük bir potansiyele sahiptir. Bu potansiyel, uzun yıllar boyunca eski sömürgeciler tarafından gizlenmiş ve diğer ülkelerin bu kıtaya ilgisi kısıtlanmaya çalışılmıştır.

Türkiye'nin Afrika'ya yönelik diplomatik açılımının 1970'ler ya da 1980'lerde gerçekleşmemiş olmasının nedenleri arasında hem maddi yetersizlikler hem de siyasi engeller gelmektedir. Afrika'nın kapıları, özellikle Türkiye gibi ülkelere kapalı tutulmuştur.

3 Ocak 2025

Bunun arkasında Türkiye'nin Afrika'da tarih boyunca sahip olduğu etkiden duyulan çekince önemli bir yere sahip olmuştur. Osmanlı Devleti döneminde ve öncesinde, Memlükler ve Eyyubiler gibi yönetimlerin Afrika üzerindeki etkileri büyük olmuştur. Mısır üzerinden başlayan bu tarihi bağlar, 9. yüzyıldan itibaren Afrika'da derin köklere sahiptir. Bu etkinin yeniden canlanması, Afrika üzerindeki hâkimiyetini korumaya çalışan güçleri rahatsız etmiştir.

2000'li yıllarda Türkiye'nin Afrika'ya yönelik açılımı, kıtanın kapılarını yeniden açmıştır. Günümüzde Türkiye'nin diplomatik misyonları ve sivil toplum kuruluşları Afrika'da neredeyse ayak basmadık bölge bırakmamıştır. Bu durum, tarihi bağlarımızın canlandırılması ve yeni bir dönemin başlatılması açısından önemli bir dönüm noktasıdır. Türkiye, Afrika'nın potansiyelini değerlendirerek kıtada güçlü bir aktör hâline gelmiştir.

Özellikle acil durumlar ve afetler söz konusu olduğunda, Türkiye'nin sivil toplum kuruluşları ve devlet kurumları, Kızılay, Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD), Diyanet Vakfı gibi kurumlar hızlı bir şekilde Afrika'ya yardım ulaştırabilmektedir. Ayrıca Türk İşbirliği ve Koordinasyon Ajansı (TİKA), Yunus Emre Enstitüsü, Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı'nın (YTB) verdiği burslar ve diğer bakanlıkların Afrika'yla ilgili birimleri de önemli bir rol oynamaktadır. Türkiye'nin Afrika'ya yönelik geniş çaplı açılımı, belirli bölgelere odaklanmak yerine kıta genelinde etkili bir şekilde ilerlemektedir.

Türkiye'nin Afrika'daki ticaret hacmi yaklaşık 40 milyar dolar civarındadır. Türkiye, Afrika ülkeleriyle ticaretinde dengeyi sağlamaya özen göstermektedir. Bu bağlamda Türkiye, ihraç ettiği ürünlerin yanı sıra Afrika'dan ithalat da yapmaya çalışarak ticaret dengesini koruma hedefindedir. Bu, Türkiye'nin Afrika'daki siyasetinin sadece bir çıkar temelli değil, karşılıklı faydaya dayalı olduğunu göstermektedir. Özellikle Türk Hava Yolları (THY), bu stratejinin en önemli unsurlarından biridir. Son 20 yılda THY, Afrika'da 40'tan fazla ülkeye ve 60'tan fazla şehre uçuş düzenlemektedir. Bu uçuşlar, Afrika'nın hava trafiği açısından büyük bir ihtiyaçtır. THY, bu açılımı sadece ekonomik bir kazanç olarak görmemekte, aynı zamanda Afrika'nın gelişimine katkı sağlama amacı taşımaktadır. Afrika'daki Türkiye'nin görünürlüğü, büyükelçiliklerin sayısı, TİKA ofislerinin varlığı, THY'nin uçuş ağı ve Maarif Vakfı okulları gibi unsurlarla da artırılmaktadır. Bu unsurlar, Türkiye'nin Afrika'daki etkisini pekiştiren ve dikkatle takip edilen önemli göstergelerdir.

Vurgulanması gereken bir diğer önemli husus, Türkiye'nin Afrika'daki yatırımlarıdır. Bu yatırımlar sadece yakın dönemde değil, aslında 1970'li yıllarda Libya'da

başladığından bugüne kadar sürekli bir şekilde artmıştır. Libya, Afrika'da yalnızca bizim için değil, dünya çapında müteahhitlik ve inşaat sektöründe açıldığımız ilk ülke olmuştur. Libya'dan başlayarak Afrika'ya, Orta Doğu'ya, Sovyetler sonrası bağımsızlık kazanan ülkelere hatta Rusya Federasyonu'na kadar genişlemiş olan Türk müteahhitlik firmalarımız, dünya genelinde Çin'i geride bırakmış durumdadır. Bu başarı, Afrika'da da gözle görülür bir şekilde kendini göstermektedir.

Türk müteahhitlik firmaları, Afrika'daki projelerde iş gücünün %90'ını yerel halktan sağlayarak kıta ülkelerinde istihdam yaratmaktadır. Hızlı ve kaliteli projeler üreten Türk firmalarının tercih edilmesinin en önemli nedeni ise yaptıkları yatırımların hemen işletmeye alınması ve Afrika ülkelerinin ekonomilerine değer katmasıdır. Özellikle Çad ve Senegal gibi ülkelerde, Türk firmalarının katkıları çok belirgin bir şekilde hissedilmektedir.

En nihayetinde Türkiye, sivil toplum kuruluşlarının sahada daha fazla yer almasıyla halk arasında daha görünür olmayı başarmıştır. Türklerin Afrika'daki faaliyetleri artık tanınır olmuştur. Bu yatırımları kalıcı hale getirebilmek adına o ülkelerde kültürel ve sosyal anlamda daha fazla varlık gösterilmesi gerekmektedir. Örneğin sinema, edebiyat ya da sanat gibi alanlarda daha fazla yer almalı ve Afrika halkının kendilerine dayatılan dışsal bir güç algısına kapılmamaları sağlanmalıdır. Yerel halkla birlikte varlığımızın daha sağlam bir zemin üzerine oturtulması gerekmektedir.

Afrika'da Türkiye'nin tanınırlığı, zaman içinde artan insani yardımlar, eğitim projeleri ve Türk şirketlerinin yatırımlarıyla daha da pekişmiştir. Burada önemli olan, Türkiye'nin Afrika'da sadece ticaret ve diplomasi değil, aynı zamanda insanlık adına da aktif bir rol üstlenmesidir. Türkler, Afrika'daki zor koşullarda sosyal hizmetler sunarak bölge halkıyla daha yakın bağlar kurmaktadır. Türkiye'nin Afrika'daki varlığının ve katkılarının büyük bir kısmı halklar nezdinde takdir edilmekte ve Türk hükümeti ile sivil toplum kuruluşlarının bu süreçteki katkıları oldukça değerli görülmektedir.

Afrika'daki Türkiye imajının daha da güçlendirilebilmesi için kamu diplomasisi açısından birkaç strateji izlenebilir. Öncelikle, daha fazla medya kampanyası, kültürel etkinlikler ve Afrika'daki yerel halkla doğrudan teması teşvik eden projeler hayata geçirilebilir. Ayrıca Afrika'daki Türk mezunlarının iş dünyasında, diplomatik alanda ve toplumda daha fazla söz sahibi olmaları sağlanarak bu kişilerin Türkiye'yi temsil etme fırsatları artırılabilir.

Türkiye'nin Afrika'daki faaliyetlerinin ve ilişkilerinin, kısa vadede değil ama uzun vadede büyük bir etki yaratacağı

3 Ocak 2025

kesindir. Türk halkı ve devletinin Afrika'ya olan ilgisi, zaman içinde daha güçlü ve kapsamlı bir şekilde yansiyacak ve Afrika halkları da Türkiye'yi sadece bir ticaret ortağı değil, aynı zamanda insani değerlerle hareket eden bir dost ülke olarak daha iyi tanıyacaktır.

Sonuç

2009 yılında Türkiye'nin Afrika'daki diplomatik misyonlarının sayısının artmasıyla birlikte ülkenin kıtadaki görünürlüğü büyük ölçüde yükselmiştir. Bu gelişme, dış dünyada Türkiye'nin Afrika'daki faaliyetlerinin merak konusu olmasına yol açmıştır. Özellikle 2020'li yıllarda Afrika konusunun farklı bir perspektifle ele alınmaya başlaması, Türkiye'nin de bu değişime hazırlıklı olduğunu göstermektedir.

Sömürgecilik döneminde Türkiye'nin kıtadaki varlığı büyük ölçüde sona ermiştir. Oysa tarihsel olarak Türkler, Afrika'da önemli katkılar sunmuş ve güçlü ilişkiler kurmuşlardır. Ancak bu tarihi bağlar ve katkılar, dış güçlerin çıkarlarına ters düştüğü için Türkiye kıtada istenmeyen bir aktör olarak görülmüştür.

Türkiye'nin Afrika kıtasındaki genişlemesine ilişkin başlangıçta hem uluslararası alanda hem de iç politikada şüpheler gündeme gelmiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun ardından kıta hakkında bilgi sahibi olan kişilerin sayısı çok azalmış ve saha bilgisi aktarımı oldukça kısıtlı olmuştur. 1980'lerin sonları ve 1990'larda Afrika üzerine eğitim almanın gereksiz görüldüğü bir dönem yaşanmıştır.

Afrika, Türkiye için büyük bir potansiyel sunarken, eski sömürgeciler Afrika'nın tanınmasını istememektedir. Özellikle Fransa'nın Afrika ülkelerine bağımsızlık verme sebebi, bu ülkelerin Fransa iç politikasında görünür olmalarını engellemek isteği olarak kendisini göstermektedir. Fransa'nın günümüzde benimsediği "yeni sömürgecilik" ideolojisi, sömürgecilik yaralarının hala kapanmamış olduğunun bir göstergesidir.

Türkiye, Afrika ile ilişkilerini geliştirirken tarihsel bağlarından güç alarak kıtada geniş bir alana yayılmıştır. Özellikle sivil toplum kuruluşları hemen her alanda faaliyet göstermektedir. Bu kurumlar Afrika ülkelerinde yaşanan herhangi bir felaket anında beklenen kişi olmuştur. Türk müteahhitlik firmaları kıtada önemli projelere imza atmıştır. Örneğin Senegal'deki uluslararası havaalanı, kamu binaları, kongre merkezleri ve üniversite kampüsleri Türk firmaları tarafından inşa edilmiştir. Türk firmaları, hızlı ve kaliteli projeler sunarak yerel insan gücünü de kullanmakta ve istihdam yaratmaktadır. Bu, Türkiye'nin kıtada farklı bir model olarak görülmesine yol açmıştır. Türkiye, projelerinde ülke ekonomisine doğrudan

katkı sağlayan bir ortak olarak konumlanmıştır.

Türkiye'nin Afrika'daki etkisini sürdürebilmesi için uzmanlığa yatırım yapması gerekmektedir. Afrika konusunda uzman kişilerin yetiştirilmesi, ilişkilerin kalıcı ve sürdürülebilir olmasını sağlayacaktır. Eğitim alanında ise Afrikalı öğrencilere kaliteli bir eğitim sunulmasının yanı sıra bürokratik işlemler konusunda destek verilmesi de büyük bir ehemmiyet arz etmektedir. Afrikalı üniversitelerle ilişkilerin artırılması önemlidir. Türkiye'de üniversiteler daha uluslararası nitelikte olmalı, bu üniversitelerde doktora ve tez çalışmalarına katkı sunan genç araştırmacılar istihdam edilmelidir.

Türkiye, kıtada sömürgecilik sonrası oluşan "her gelen kendi menfaati için gelir" algısını yıkmaya çalışmaktadır. Bu algının değişmesi, sivil toplum kuruluşlarının sahadaki çalışmaları ve insani yardımlarla mümkün olmuştur. Ancak bu yardımların kalıcı olması, kültürel ve sosyal bağların güçlendirilmesiyle sağlanmalı, bu süreç rızaya dayalı olmalı ve dayatmacı bir yaklaşım benimsenmemelidir.

Yazar Hakkında

Prof. Dr. Ahmet KAVAS - Büyükelçi (E)

Türk diplomat, akademisyen ve yazar Ahmet Kavas 1964 yılında Vezirköprü'de doğdu. 1987 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden mezun oldu. 1989-1996 yılları arasında Türkiye Diyanet Vakfı Bursuyla yüksek lisans ve doktora eğitimini Paris'te tamamladı. 2002 yılında "Doçent" unvanını aldı. 2006 yılına kadar İslam Araştırmaları Merkezinde (ISAM) Araştırmacı olarak çalıştı. 2006 yılında İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde İslam Tarihi ve Sanatları Bölümü öğretim üyesi ve bölüm başkanı oldu. 2009 yılında ise "Profesör" unvanını aldı. İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde İslam Tarihi ve İstanbul Medeniyet Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesinde Uluslararası İlişkiler Bölümü Siyasi Tarih Anabilim Dalında öğretim üyeliği yaptı. Afrika ile ilgili konularda Başbakanlık Müşavirliği, Çad Cumhuriyeti Büyükelçiliği, Senegal Büyükelçiliği görevlerinde bulundu. Özellikle Afrika üzerine araştırmalar yapmakta olup bu alanda yayınlanmış kitapları, makaleleri ve İslam Ansiklopedisine yazdığı maddeleri bulunmaktadır. Fransızca, Arapça ve İngilizce bilmektedir. Hâlihazırda İstanbul Ticaret Üniversitesi'nde akademik hayatını devam ettiren Prof. Dr. Ahmet Kavas, Afrika Araştırmacıları Derneği (AFAM) başkanlığı görevini de yürütmektedir.

3 Ocak 2025**Türk Diplomasi Tarihi**

Her ne kadar kavram olarak yakın dönemde kullanılmaya başlanmış olsa da diplomasi tarihin her devrinde toplumlar ve devletler arasında sorunların çözümünde önemli rol oynamış ve diplomasiin yetersiz kaldığı durumlarda savaşlar sorunların temel çözüm mekanizması haline gelmiştir. Ulus devlet yapısının yaygınlaşması ve uluslararası ilişkilerde ulus devletlerin temel aktör olmasından sonra ise diplomasi uluslararası ilişkilerin düzenlenmesinde temel unsur haline gelmiştir.

Devletler arasındaki sorunların çözümünde karar vericiler temel verileri ortaya koyan diplomatlar çok önemli bir rol oynamaktadırlar. Uluslararası ilişkilere yönelik konularda ve sorunların çözülmesinde kamuoyuna yansayanlar kadar kamuoyuna yansımayan bir çok gelişmede diplomatların önemli etkileri olmuş hatta son dakikada diplomatlar tarafından ortaya konulan öneriler ile savaşlar bile önlenmiştir. Fakat bunların bir kısmı hatıratlarda yer alırken, önemli bir kısmı süreçte damga vuran isimler ile birlikte yok olup gitmektedir.

Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülen Türk Diplomasi Tarihi projesi ile Türk Diplomasi tarihine ışık tutulması hedeflenmektedir. Başta Dışişleri Bakanlığı olmak üzere ilgili kurum ve kuruluşlarda görev yapmış emekli diplomatlar, askeri personel ve devlet adamlarının konuk olarak katıldığı programlarda, Türk Dış politikasının karar süreci, geçmişte alınmış önemli kararların arkasında yatan gerçekler, uluslararası gelişmelerin basına yansımamış bölümleri gibi konuların ele alınması ve Türk Diplomasi Tarihi konusundaki önemli konularda tarihe not düşülmesi amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

Prof.Dr. Şafak OĞUZ

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen Kapadokya Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekan Vekili olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAY) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışmalarını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.